

Arrest

nr. 148 265 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juli 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard bij beslissing van 14 april 2010.

Nadat een eerdere beslissing inzake deze aanvraag door het bestuur werd ingetrokken, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) op 29 oktober 2012 om de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Nog op 29 oktober 2012 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 november 2012.

Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Deze beslissing wordt aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 20 september 2013 en zij is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

*Aan de genaamde B(...), D(...)
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 29.10.2012 en hem betekend op 19.11.2012."

Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de onder meer de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1. In een tweede middelonderdeel, zet de verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker verblijft sinds 2007 in België en heeft verschillende regularisatie aanvragen ingediend. In deze aanvragen heeft verzoeker aan de tegenpartij uitgelegd dat hij gezien zijn langdurig verblijf in België, zijn privé-leven in België heeft ontwikkeld (zie o.a. in de 9bis aanvraag dd.28.09.2012 met als stuk verklaringen van de vrienden van verzoeker).

In casu is het inreisverbod stereotiep gemotiveerd en houdt absoluut geen rekening met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker.

Overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn is het echter duidelijk dat het inreisverbod rekening moet houden met de individuele omstandigheden eigen aan elk dossier.

Zo leest men in de overweging 14:

"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar."

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt:

"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11 stelt ook uitdrukkelijk dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Verzoeker wijst er voorts op dat de termijn van 3 jaar voor dit inreisverbod een maximumtermijn betreft. Tegenpartij is bijgevolg niet gehouden tot het afleveren van een inreisverbod met een duur van 3 jaar.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom tegenpartij deze maximumtermijn van 3 jaar i.p.v. een kortere termijn voor het inreisverbod toepast.

Zoals reeds herhaaldelijk onderstreept door Uw Raad, dient er bij het nemen van inreisverbod nochtans rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden:

"Overigens merkt de Raad op dat uit de motivering van het bevel geenszins kan blijken dat de administratie rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden in hoofde van de betrokkene, hoewel de administratie hiervan op de hoogte was en de duur van het inreisverbod zijnde 3 jaren, de administratie ertoe had moeten brengen hier bijzondere aandacht voor te hebben. Zelfs in de hypothese dat de administratie rekening zou hebben gehouden met deze omstandigheden, quod non, diende ze uit te leggen waarom deze omstandigheden niet in de weg stonden van de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar."

In een arrest dd. 28 augustus 2013 stelde Uw Raad ook duidelijk:

"In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, in het bijzonder dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2012. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist ook niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, doch stipt aan dat nergens wordt gemotiveerd waarom de verweerder heeft gekozen voor een maximumtermijn. In deze argumentatie kan verzoekster worden gevolgd. Aangezien de wet duidelijk stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd, betekent dit dat de verweerder zelf de duur van het inreisverbod kon bepalen met dien verstande dat de duur de drie jaar niet mocht overschrijden. Het is geheel niet duidelijk waarom verweerder gekozen heeft voor de maximum termijn. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. "

Doordat verwerende partij onmiddellijk de maximumtermijn oplegt en dus niet, door bijvoorbeeld de termijn te moduleren impliciet te kennen geeft dat zij rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, geeft zij geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek.

Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vevat in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing werd dit wetsartikel in casu niet correct toegepast (RvV 27 februari 2013, nr.98.002).

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoeker die nochtans ter kennis waren van verwerende partij."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder dienaangaande als volgt:

"In een tweede onderdeel van het enig middel houdt verzoekende partij voor dat het inreisverbod stereotiep gemotiveerd is, en geen rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan het dossier. Zij verwijst naar de elementen die zij heeft aangehaald in de 9bis aanvraag van 28.09.2012.

Verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 13.12.2012 een beslissing heeft genomen inzake voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet.

Zodoende kan niet worden voorgehouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de afzonderlijke beslissing tot inreisverbod, die meer dan 9 maanden later werd genomen, nogmaals zou moeten motiveren inzake de in de aanvraag van 28.09.2012 ingeroepen elementen waarover reeds op 13.12.2012 een beslissing is genomen.

Verweerder laat verder gelden dat de beslissing tot inreisverbod ten genoegen van recht gemotiveerd is:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 29.10.2012, hem betekend op 19.11.2012

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat deze motieven stereotiep zijn nu deze duidelijk betrekking hebben op de situatie van verzoekende partij.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verweerder verwijst nog naar volgende relevante rechtspraak:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De voorgehouden schendingen kunnen niet worden aangenomen. Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “*maximum drie jaar*” op te leggen “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*”.

Het thans bestreden inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 29.10.2012 en hem betekend op 19.11.2012.”

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet in principe een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. De verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat de wet niet in een verplichting voorziet om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen “*maximum drie jaar*” van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen. Het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt derhalve in dat de gemachtigde zijn keuze voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk dient te verantwoorden en dat hij hierbij de specifieke omstandigheden van het geval in rekening moet nemen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 126.318).

Nu uit de thans bestreden beslissing geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval blijkt, en waar *in casu* derhalve aan de verzoeker op automatische wijze een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, dient een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan de bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. Waar de verweerder stelt dat reeds op 13 december 2012 een beslissing werd genomen inzake verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat de verzoeker niet kan verwachten dat bij het nemen van het bestreden inreisverbod nogmaals de elementen uit deze aanvraag in rekening worden genomen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing geenszins verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 december 2012 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat uit de redengeving om deze verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren (de zogenaamde buitengewone omstandigheden worden niet aangenomen) nog niet de redengeving kan blijken waarom negen maanden later een inreisverbod met de maximale duur van drie jaren wordt afgeleverd. Beide beslissingen hebben eigen juridische en feitelijke gronden, en zij hebben ook duidelijk een eigen en onderscheiden finaliteit. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de gemachtigde, louter omdat hij in het verleden reeds deze of gene machtigingsaanvraag onontvankelijk heeft verklaard, niet meer zou gehouden zijn om de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen teneinde te bepalen wat de geldingsduur zal zijn van het op te leggen inreisverbod.

De rechtspraak van de Raad waarnaar in de nota met opmerkingen wordt verwezen, kent in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking en is dus niet bindend.

Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom in verzoekers specifieke geval geopteerd wordt voor een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar is, ligt een schending voor van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het enig middel is derhalve, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Een onderzoek van de overige aangevoerde schendingen dringt zich niet op.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE